

Az Imagináció, más nevén a Teremtés, a Mentalizmus, a M...

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: January 23, 2020, 3:35 pm

Dénes Albert A természettudományos tájékozódások megvalósításában metafizikai tájékozódások vannak, amelyek megadják az emberi létet, az élet kereteit, mintegy alapját képezik egy olyan valóságunknak, amelyben vagyunk, és amelyben megnyilvánulunk. Mindeddig sem lehetett arról a tudományos vizsgálatsban, hogy tulajdonképpen metafizikai valóságunkban merthelyki evésig valóságunkat, mert ez elsősorban kényelmetlen volt az objektív, csak a tárgyi bizonyítékokra támaszkodó tudásunknak. Most azonban - legalábbis a tudomány egyik ága - szembesülni kezdett azzal a ténnyel, hogy ez az egész lét és az élet nem annyira racionális, mint ahogy eddig véltük, és ahogy ezt még be is akarták bizonyítani a tudományon. Az újabb, a valóságunkra vonatkozó tudományos felfedezések, amelyek valamelyest kezdtek nyitni a metafizika irányába, tulajdonképpen nem is felfedezések, hanem a tiszta metafizikai tudásban az emberrel egyidőben a természet is ismeretek. Tehát nem is felfedezések ezek valójában, hanem elismerése annak, ami megvolt, megvan és meglesz az ember létezésében. A valóság fogalma egyszersmind a tájékozódás fogalma is, mert azon nyomban, hogy bármilyen megközelítést teszünk a valóságunkra vonatkozóan az már valami, ami határ, keret, szabály, alak, alakzat, forma, szél, tehát az már egy meghatározás, amelyben a valóság valóság, és amely meghatározáson kívül a valóság már nem valóság. Utóbbi esetben csak akkor áll helyre a meghatározási keretből kilépett, valóságunka-vesztett valóságunk a valóságunk, ha a meghatározási kereteit újra alkotjuk. Ezt juttattuk tulajdonképpen egészen idáig. A valóságunk mindig keretekbe zárt valóság volt. Aztán a valóságkeretek szélüknek bizonyultak, kénytelenek voltunk azokat átfogalmazni. Mintha a valóságunk adná a kereteket és nem a keret a valóságunkot. Valójában így is van, és ezzel el is érkeztünk az első metafizikai, vagy más szóval egyetemes tájékozódáshoz, az imaginációhoz tájékozódáshoz. Az imagináció tájékozódás egészen egyszerűen azt mondja ki, hogy azzal egyet, hogy mi emberek teremtett létünk vagyunk, teremtett létünk is vagyunk. Mit teremtünk? Valóságunkot, állapotokat, kénytelenül a formákat. Ez tehát nem egy olyan tájékozódás, amely azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni. Valójában a tájékozódás az az embernek, hogy mi az, ami tilos, és mi az, ami kénytelenül, hogy mindez milyen skatulyát jelent a számára. Ez a tájékozódás, akárcsak a többi metafizikai tájékozódás nem azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem, hanem azt mondja ki, ami van. Vagyis, hogy teremtett létünk vagyunk, mi emberek, valóságunkot, létet, kénytelenül a kénytelenül állapokat, megnyilvánulásokat teremtünk. Ráviden ennyi az imagináció tájékozódás. És most kénytelenül ennek bármely, részletesebb kifejtése. Először is a kérdés, hogy hol tartunk most? Az emberek jelentős része még mindig abban a naiv álláspontban áll, hogy a valóság, az élet, az állapotok csak úgy jönnek a maguk spontán áramlásában és mintegy

keresztálfolyik rajtunk, passz-v befogadási lányáknak. Az ilyen állásponthoz az is kávetkezik, hogy mi semmit sem tehetünk, nem rendelkezünk az áletünk felállítását, ezt úgy kapjuk valami felsőbb erőtül - ajánlatos jóval viselkedni, mert ha megharag-tjuk az áletünket adás felsőbb hatalmat, akkor megbántet minket és vagy elveszi tülünk az áletet, vagy olyan állapotokat mör reánk, hogy ahhoz kápest még a romájlom is megkénynebbülácsá. Az emberiság ezen részével kapcsolatosan nincs mit kálnásebben szálnom. Ha azt mondja valaki nekik, hogy "a valóságodat Te magad teremtetted meg és Te vagy ez a felelős", akkor nagyon gyanakodva néz reám, mintegy nem tudja eldönteni, hogy az elmájában meglazultak kázzá soroljon-e vagy csak egyszerre az "ákelet szellemi szekták" csoportjába helyezzen. Az emberiság ezen része az "ineptia mysteri"-ban szenvedünk. Nem tudják, nem is akarják elfogadni, hogy a valóság, a létezés az árt egy kicsit tággabb, mint ahogy minket arra ápen megtanítottak. Van azonban egy másik része is az emberiságnak. Az a rész, amely tisztában van azzal, hogy van imagináció vagyis mágia, és ezzel rendelkezik az ember, sőt ez az, amivel elsősorban rendelkezik. Ezek az emberek tudják, hogy az ember áletében minden az imaginációból indul ki. Őgy azt is tudják, hogy ha el akarják áorni a cöljaikat, akkor az imaginációból kell kiindulniuk. Elámszeretettel saját-táj el a kálnále imagináció technikát, legyen az vizualizáció (belső kápkötés), vagy mantrázás (bizonyos mondatok ismétlése) vagy még sok más egyéb praktika. Tudják, hogy a siker titka a siker tárgyjal kapcsolatos pozitív kápzetalkotás, gondolkodás és az, amit ágy akarnak, az meg is valósul, hiszen az imagináció tálrványának megfelelően valóban mákádik az ember valósgteremtő káppessége. Ha ezeknek mondja valaki, hogy léteznek az imagináció tálrványe, nem mond ájat számukra, hiszen áuk azok, akik konkrét áletben egészen tapasztalati szinten kipróbálták ezt a tálrványt. Azonban - ami nagyon gyakran előfordul - metafizikai tájékozottságuk itt vöget is áor, és a további, ugyancsak metafizikai tálrványek nem ismerése miatt válságba kerülnek. Imaginációjuk által bevonzzák maguknak azt, ami kell nekik, de nem számolnak a további kávetkezményekkel. Ásgy járnak, mint aki felfedez egy újávet, amely csodás gyorsasággal rápá-ti az embert, és csodásan irányá-that is, azonban mikor a jármű csoda-nagy sebessággal száiguld, akkor markol belájék a gondolat, hogy fákraül nem gondoskodtak. Őgy kávetkezményszeráen csakis a valaminek való eláog drámai átkázás állá-thatja le áket. Az áusi, tiszta, metafizikai hagyomány, az egyetemes emberi alapállás taná-tája mindig kihangsúlyozta, hogy az imaginációval csak a megtisztított tudatossággal, szellemmel lehet bájni, vagyis teremteni. Ha nem ágy tártánik, semmi más nem lesz belöle, mint fekete mágia, még akkor is, ha az ember magasztos eszmáket, ideálokat magyaráz bele. Ha májr idáig eljutottunk, fontos lenne azt is megtudni, hogy mi is az imagináció? Az imagináció az emberi lánynek a kázzáppontja. Minden ebből indul ki. Tudjuk, hogy egy ember szellemből, lálekből és testből tevődik ássze egészes egészá. Az imagináció ennek a hármás ásszetevődésnek a tállkozásánál van jelen, de úgy hogy e három kázzáppontját ez kápezi. Ásgy is fel lehet fogni, mint egy olyan szellemi szervet, mint a fizikai-biológiai testben a szá-v vagy az agy. Azonban annál tább, mert ez mármint az imagináció - az emberi lány vágása gyáker, kázzáppontja, létezésének bázisa. Ez árt első számú metafizikai tálrvány az imagináció tálrványe. Minden áorzás, káop, gondolat, megnyilvánulás, akarat, cöl stb. innen indul ki és ide áor vissza. Ez ráviden az imagináció. Mindezek mellett még sincs úgy, hogy az imagináció káone determinálja az embert. Hába, hogy az imagináció az ember legmályebb létezési gyáker, kázzáppontja, eredete, az embernek mégis káppesságet szerezhet, hogy a saját imaginációjáival tudatosan bájnjon, tehát, hogy ura tudjon lenni a saját imaginációjának. Ezt taná-tja meg az igazi metafizika. Tehát ebben a megvilágá-tásban az ember tább, mint a saját imaginációjá, még akkor is, ha az imagináció lányának a legkázpontibb helyöt foglalja el. Tehát az ember imaginációjáival teremt. Valóságot teremt. Állapotokat, helyzeteket, eseményeket valóst meg. Hogy ha tiszta lenne ez

az imagináció's másként az emberben az jelen lenne a kellő egyetemes morális-szellemi tudatosság, a metafizikai emberi alapállás, akkor semmi gond nem lenne az most egy sort sem kellene ezzel kapcsolatosan írjak. Azonban tudott dolog, vagyis tény, hogy az ember imaginációja fel van telve zavaros tartalmakkal, képzetekkel, gondolatokkal, amelyek olyan valóságokat valóság-tanának meg állandóan, amely inkább egy rémálmom valósága, mintsem a tiszta, ember, ragyogás szeretet az fény valósága. Ezt nincs is miért bizonyítani, aki nem hinné el, egy kicsit nézzen körül a világban, a környezetben az be kell látnia, hogy bizonyításra nem szorul tényről van szó. Imaginációnk zavara miatt korrupt valóságokat teremtünk, betegségeket, szakszempontokat, gyűlöletet, tragikus történeteket vagy olyan sikereket, amelyek meggyűlölt szakadatok válnak. Az emberisége az imagináció megzavarodásában szélsőséges határhoz érkezett. Itt van az a határ, ahol az egyáltalán az embernek levő egyetemes bölzséire emlékeznünk kell. A megzavarodott imagináció pártipárti, a tudatos személynél uralma nélkül meg a maga útján, metafizikai természet az funkciója szerint csak teremt, olyan valóságokat, amely jóval túlhaladja a rémálmot-rémet-rék képzetet. Ugyebár itt is a képzet. Első lépés, hogy az imagináció tényrőnyöt, amely azt is kimondja, hogy az imagináció állandóan teremt, megszűveljék az megvizsgáljuk saját egyéni életünkben, hogy mit is teremtettünk magunknak. Amilyen állapotban, helyzetben találjuk magunkat ezen vizsgálás során, azt teremtettük. Tehát az elindulás nagyon egyszerű. Sem letezés, sem társadalom, sem a fonál, sem a szűlők nem teremtettek, s fűköt nem tudják megváltoztatni, azt az állapotot, amiben vagyunk. De nem teremtette helyettünk semmiféle felsőbb hatalom, legalábbis túlszűlőnk féltetlen felsőbb hatalom. Az állapotot, amelyben találjuk magunkat, azt mi magunk teremtettük. Ha zavaros, ha tisztább, egyértelmű állapotunk van, ennek a valóságnak a léte mi magunk alkottuk meg. Ha ez tudatosul bennünk, az első lépésben is vagyunk. Mert ezzel egyúttal felelősséget is egyszerre magunkra vettük. Ezt nem nagyon szeretik általában, mert könnyebb azt mondani, hogy a társadalom vagy a másik ember, vagy a sors okolható valamely nemkívánatos helyzet, állapot miatt. Az imagináció tényrőnye azzal szembesít, hogy a jelen-valóságunkat mi magunk, saját magunknak teremtettük. Azzal is szembesít, hogy ezután sem fog másképp lenni, a továbbiakban is mi leszünk saját valóságunk teremtői. Harmadszorra azzal is szembesít, hogy mi mindannyian, mint valóságunk megteremtői, nemcsak a saját egyéni valóságunkat teremtjük meg, hanem az egész emberi közösség valóságát, az ezért felelősséggel tartozunk egymásnak. Egy a legelső megteendő lépések közül nem az tartozik, hogy egy minél hatékonyabb imagináció's gyakorlatot találjunk, amellyel gyorsan meg tudjuk valósítani azt, amire már olyan régen vágyunk, hanem az, hogy felmérjük, hogy eddigi életünk során milyen képek, vágyak, szándékok, erősek, célok, tudattalan, vagy csak részen tudatos, vagy teljesen tudatos tartalmak vezettek el idáig, ahol most éppen vagyunk a jelenünkben. Ha így járunk el, akkor lassan-lassan ki fog rajzolódni az imaginációnk az eddig megtett életünk körül el nem szakított kapcsolat az látni fogjuk tisztán, hogy milyen vágyunkból, milyen elképzelésünkben mi kívántunk, mi valósult meg. Maga ez a gyakorlat nagyon egyszerű, inkább igényel tiszta árszintéget, mintsem magasfokú szellemi tudást, ami csak nagy-nagy gondolkodás kiváltás. Imaginációját mindenki elérheti, megvizsgálhatja, tisztáthatja. Mindenki jó megnevezheti, hogy képzeleti, akarata, szándéka, vágya hová vezette el. Mindenki lehet ilyen értelemben véve a saját maga metafizikusa. Nos kell is, hogy az ember mindezt tudatos-tsa magában. Az első lépések közül tartozik tehát a tudatosítás. Kell tudatosítanom, hogy teremtő vagyok, aki a valóságomat, amelyben létezek első sorban magam teremttem meg. Már az imaginációja, vagyis már ember teremtője tevékenysége is hatással van az életemre, de amit elsőrendűen fontosnak kell tartanom, az az amelyért felelősséget kell vállalnom, a saját imagináció'm. Miután mindez letisztult egy emberben, tehát sikerült kialakítani a kellő tudatosságot az imaginációval kapcsolatosan, azután már fel lehet tenni a kérdést, hogy mit

nevezi a maga mádján, hogy integrált szemlélyisággá kell árteljesítk, fejlessztk magunkat, a beteljesátlást, a teljesságet kell keresstk. Mindebben az ájra egyságesst v;lsi folyamatban az imagináciánk jelenti azt az alapot, amelyet nálkátlázní nem lehet. Azzá; v;ljunk, amit az imagináciánkba, mint alapvetámu v-ziázt, kápet belehelyeztknk. Ha az áop, normá;lis, egászságes, tiszta, já³ kedályá, derá;sz, szeretámu áos szeretetremáltá ember kápat sikerá;li, mint alapvetámu v-ziázt, lá;tomá;st, kápet az imagináciánkba helyezni, az metafizikai termászete áos mákádáse szerint megvalásta-tja, realizá;lja e kápet, vagyis a felsorolt tulajdonsá;gokkal rendelkeámu emberekká fogunk v;lni. Tulajdonkáppen ez a cáol. Emberek vagyunk, de megtáretett emberek, a láot korrupciá;ja áos egyben a sajá; korrupciánk, Hamvas szavá;val, rongá;ltá;gunk á;ltal megtárt emberek áos cáolunk nem is lehet má;sz, hogy az áopságet, az egász-ságet, a teljes áos egász emberi mivoltunkat helyreállá-tsuk. Egász áletá;nk errául szá;li, ha nem vettá; volna áoszreá; A tiszta, az áusi hagyományokra, a kinyilatkoztatá;ra alapulá; metafizika nálkátlá; zhetetlen segá-tsá;g abban, hogy visszatalá;ljunk lányegi á;nmagunkhoz. Elsámu láopáskáont az imaginánciánkra kell rá;ismerná;nk, mint sajá; teremtáeráunkre. Ez az imaginá;ciá tárváonye. Tárváony azáort, mert aká; tudomá;sul vessztk, aká; nem, ez a benná;nk levámu teremtoerámu á;llandá;an muká;dik, teremt, eláonk(áos beláonk) hozza a valá;sgá;got. Tová;bbi láopáskáont vágig kell menná;nk a kávetkezámu tárváonyek alapos megáortáosáon is. Csupá; az imaginá;ciá tárváonyáobául nem tudjuk az egászet megáorteni áos hogy egybe tudjuk lá;tni egász látezá;á;nket, abban a tá;bbi metafizikai tárváony megismerá;se segá-t. Má;g mieláutt tová;bbmenná;ok a tová;bbi kilenc tárváony leá-rá;sb;ban, fontos megjegyezni, hogy a szemályes megáortáosáot ezeknek a tárváonyeknek a szá;letá;si horoszká;sz teszi lehetá;v. Á;gy, a tá-z egyetemes tárváony csak egy elmálet, egy tan lenne a tá;bbi ká;zá;tt, ha nem lenne egy szemályes lekápezá;si rendszer, nevezetesen a szá;letá;si horoszká;sz. Az asztrolá;giá;ban minden tárváonynek megvan a megfelelőá;je, a szimbolikus hordozá;ja áos a ká;lnbá;számu szá;letá;si horoszká;szokban lá;thatá;v; feltá;rhatá;v; v;lik, hogy az illetámu szemály milyen egyetemes elvekkal, látezá;si princá-piumokkal, vagyis tárváonyekkel kerá;lt problematikus kapcsolatba. Ilyenformá;in, amit á;ltalá;ban megfogalmazhatunk az egyetemes tárváonyekrá;ul, az egász szemályes megvilá;gá-tá;st nyer egy ember áletá;ben, az ember egyáoni szá-nezetá;vel, tulajdonsá;gaival, szemályes lá;tsá;val stb. Ha most az imaginá;ciá tárváonyáonáol tartunk, valamint az asztrolá;giá;ná;li, tudnunk kell, hogy az imaginá;ciához legká;zelebb a Nap á;ll, de analogikus megfelelőá;se van az Urá;nusszal is. Vágá;lis az imaginá;ciá áos a Nap analá;giá;ja nem egy merev megfelelőá;os, hanem egy elsá;udleges megálettá;os, ami meg is á;llja a helyá;ot. A Nap a szemály, az egyáoni á;ntudat, a teremtá;mu princá-pium, amely egyben fáony is. A szellemi arany fáonye, vagyis az áortelem mindent á;tvilá;gá-tá fáonye, a solá;ris princá-pium. Vilá;gos, tehát;it, hogy miáort ez feleltethámu meg elsá;udlegesen az imaginá;ciának. De mivel nem minden má;st kizá;rá; megálettá;osrá;ul van szá;sz, á-gy- lehet, hogy furcsá;in hangzik- de az egász szá;letá;si horoszká;spot á;gy lehet tekinteni, mint az illetámu ember imaginá;ciájá;nak tá;krá;ot, annak szimbolikus áos egzakt lenyomatá;it, amelybá;ul sok mindent kiolvashatunk, ha megtanuljuk ezt a nyelvet. Ha má; az analá;giá;kná;li, vagyis megálettá;seknáol tartunk, nem á;rt megjegyezni, hogy az ugyancsak áusi szellemi tudomá;ny áos szemályes áletgyakorlatot jelentámu alká-miá;ban a finomá-tá;sz, a szublimá;ciá má;velete felel meg az imaginá;ciá tárváonyáonek. Vagyis ez á;ll legká;zelebb ahhoz az aranyhoz, amit az alkimistá;k kerestek, amit keresnek. Mi is alkimistá;k vagyunk áos az aranyat keressá;tk. Mint ahogy imaginá;ciánk á;ltal aká; tudatosan, aká; tudattalanul teremtá;nk, ugyaná;gy alkimistá;k is vagyunk. Lehetetlen, hogy az embernek ne legyen á;llandá;an valamilyen belá;mu, lelki-szemleli termászetá; ká;miái tevá;kenysá;ge, ez áppen olyan, hogy nincs olyan áolámu ember, akinek ne lenne váorkeringá;se, áos váore á;sszetá;telá;ben ne já;tszá;dná;nak le bizonyos bioká;miái folyamatok, amelyek kellene az áletben maradá;shoz. A Nap fá;me az arany. Az

asztrológia Napja, az imagináció, a finom-tiszta léte az arany szoros metafizikai összefüggésben vannak. Szellemi aranyról van szó és megnyugodhat mindenki, hogy az igazi alkimisták nem a fizikai aranyat kerestek olyan nagy lendülettel, hanem a szellemi aranyat, vagyis az érzék és szeretet által áthatott, romolhatatlan létezés helyreállítását saját lényükben és világukban. Arról is tudtak, hogy "ha felemelkedek, az egész világot magammal emelem", vagyis egész szellemi aranykeresésük nem egy egoista létezés volt, vagy valamiféle okkult fantazma útján való buzgó rohanás, hanem egyetemes emberi alapállásból káprázatos tevékenység- felelősség álmagjárt az egész emberiségért. Ezeknek a megfelelőseknek az ismeretében most már tovább léphetünk a második körülményhez, a rezonancia körülményéhez, amelyet még a vibráció, vagy az affinitás körülmények is neveznek. Dönes Albert A folytatás közzétételében!